

Vuurvliegen

Vuurvliegen

Deel 2 uit de serie Dagboekeritis
(Herinneringen aan mijzelf)

Johannes
Arfman-Hoenderhock

Johannes Arfman-Hoenderhock

ISBN: 9789464487855

Foto omslag: online stamps

© Johannes Arfman-Hoenderhock 2002-2003 / februari 2023

Proloog

Lang heb ik nagedacht over een titel, want ieder boek moet een titel hebben vind ik. Een titel die bovendien de lading dekt of op z'n minst een glimlach bij de lezer opwekt. De meest vreemde titels zijn door mijn hoofd gegaan, zoals Dagboek van versplintering, die lange tijd de meest geschikte leek, als een soort van knipoog naar de donkere kant van de mens. Later werd het Wereldzonden, Wintertocht, Na de bankschroef, Kekke Tegeltaal, Na de pijnbank komt zonneschijn, Eerst de bankschroef, Zondagmiddag Half Vijf, Seks met de heks, Wurgen of gewurgd worden, Notulen van een zondig mens, Netelman, Een gelukkige onjeugd, Een distelbos, Distelman, Verhalen uit het zonnige distelwoud, Sluike krullen, De bruine of gebruide banaan, Zo wie zo...

Helaas bleef dit alles zonder serieus resultaat...

En daar was dan plots Vuurvliegen. Omdat het zo'n fijn meervoudig woord is. Want, men kan denken aan het liefallige vuurvliegje, dat hier rond de zomerzonnewende welig rond dwaalt. Maar ook aan door, over of in het vuur vliegen, als een werkwoord. Of brand hebben in een vliegend vliegtuig. Of hard tegen een houtvuurtje anschoppen, zodat het vuur vliegt. Of de Olympische vlam die van A naar B wordt gevlogen. En zo kun je eindeloos doorgaan. Welke betekenis *ik* graag zou willen geven aan de titel van dit dagboek, de tweede in de reeks Dagboekkeritis, is niet echt belangrijk...

Vuurvliegen dus. Jaren nadat ik dit dagboek schreef ben ik thans, anno 2023 AD, zeer verheugd u te kunnen laten kennismaken wat er zoal in mijn kop zat zo'n twintig jaar geleden. Het was een roerige periode van mijn leven, want ik was verward geraakt in een zakelijk project dat al snel boven mijn hoofd groeide...

De indertijd actuele maar inmiddels verouderde taal heb ik gelaten zoals toen geschreven. Mogelijk dat dit af en toe de wenkbrauwen zal doen fronsen. Het zij zo. Maar laat ik niet al te veel verklappen, gaat u maar gewoon lezen. Ik wens u sterkte en het allerbeste!...

Zaterdag 18 mei 2002, half tien in de avond. Morgen is het Eerste Pinksterdag, doch dit is niet relevant. Maar dan heeft u wel een beetje een idee hoe deze aftrap in de tijd moet worden geplaatst. Nu is het dus nog Nulde Pinksterdag. Ik zit in onze luie stoel en Muis kijkt naar een televisieprogramma dat het Zwarte Schaaap heet. Jenny Goeree staat centraal als zwart schaap, een vrouw die allerlei gekke dingen heeft beweerd over joden, homoseksuelen en andere wat haar betreft afwijkende schepsels. Ik geloof dat ze zwaar onder vuur ligt als ik de toon van de televisiegeluiden mag geloven, wat verdacht veel op geblaas lijkt...

Het is altijd gek om weer te herbeginnen met een nieuw dagboek, of is het het vervolgen van een oud? Ik neem naald en draad weer op daar waar ik een paar jaar geleden deze uit mijn onhandige poten liet vallen. Ik had er geen tijd meer voor geloof ik. Ook liep ik vast in de vele pagina's tekst van mijn vorige schrijfsel, die te weinig samenhang vertoonde, zodat ik voortdurend pogingen ondernam de boel te redigeren, te verbeteren, te versoepelen ook, poogde leesbaar te maken. Maar u moet niet denken dat ik nu *wel* veel tijd heb, het tekort is nijpender, schreeuwender dan ooit. Toch dwingt iets me weer aan de slag te gaan. Men mag gerust zeggen dat het dicht tegen masochisme aan ligt, ik kan er niet boos om worden...

Inmiddels, een man van zevenendertig jaar oud en vader van twee kinderen van drie en vier, speel ik overdag met vuur. In een netelige situatie verzeild geraakt, dat is waar ik sta. Directeur van een bedrijf, een bedrijf dat nauwelijks de tantaliserende lippen boven water kan houden. Wie dat een paar jaar geleden voor mogelijk had gehouden had ik recht in het gezicht uitgelachen. Maar ik ben zeer vermoeid. Uit situaties van vermoeidheid heb ik tot dusverre altijd kracht geput. Zo heb ik de laatste weken ook kracht geput uit iemands dood, die van Pim Fortuyn. Ik werd doodziek van die man. Godzijdank heeft een ander gedaan wat ik weleens beschamend gedacht heb, dat geef ik eerlijk toe. Opperuimd staat netjes heet het. Hoewel nu dood en begraven blijft zijn ziel woekeren in onze samenleving. Ik kan me geen dag herinneren dat hij niet over de tong is gegaan. Vandaag las ik zelfs in de krant dat zijn huis in Rotterdam zal worden omgevormd tot een museum, om de mensen de mogelijkheid te bieden hem te gedenken. Wat een ongehoord grote hoeveelheid kul. For-

tuyn is en blijft een pleefiguur, zoals Frits Bolkestein het een week voor de aanslag zo prachtig verwoordde. Ook na zijn dood blijft hij een pleefiguur. Persoonlijk ben ik blij dat deze naar men zegt Adolf der Lage Landen 'in wording' nu zijn Walhalla heeft gevonden. Niet dat ik de daad an sich goedpraat, helemaal niet. Wel ben ik van mening dat hij dit mijns inziens over zichzelf heeft afgeroepen. Wie zulke volksverlakkerij pleegt moet daar ooit voor boeten. Als idioten elkaar ontmoeten gaat het fout. Goed fout. Helaas voor hem en zijn aanbidders is dat momentum eerder gekomen dan verwacht...

Pim was een vervaarlijk en ook gevaarlijk man. Als salohnomo, want zo werd hij vaak omschreven door zijn scharen tegenstanders, bevlekte hij dolende, mopperende zielen, kwetsbare zielen, mensen die ontevreden waren met hun eigen situatie en met de huidige samenleving. Pim was bovendien een begenadigd spreker. Hij was een man die genoot van de macht van zijn stem en orerend vermogen. Pim was niet echt een deskundig politicus maar deed voorkomen alsof hij iedereen van de gevestigde politieke orde een lesje ging leren. Hij zou het land gaan besturen als een waar staatsman, als een soort van postmoderne ouderwetse despoot. Pim zou minister-president worden. Mijn hemel, wat zou Nederland een zware en tevens zwarte tijd tegemoet zijn gegaan. Een tijd van ongrijpbare corruptie met Russisch-Italiaanse-Balkan-toestanden. Maar ook met een stevige knip-oog van en naar Uncle Sam...

Wat lul ik. Over mensen als Fortuyn moet je zwijgen. Doen we ook met Haider en Dewinter. Dat hebben de media daar goed begrepen. Maar hier is Pim door de media op een voetstuk gezet, heeft hij een podium gekregen, mocht hij staan op een witmarmeren sokkel. Met erachter een azuurblauwe lucht en een tuin vol cipressen. Cypressen mag niet meer in de moderne spelling, maar dat woord zou beter bij Pim staan, als u begrijpt wat ik bedoel. Pim als Romeins regent, met een laurierkrans op zijn kale schedel. Pim was best leuk als gast in allerlei talkshows om het ijs te breken, maar in wezen was hij niets anders dan een sterk neergezet typetje van Koot en Bie. Of de homoversie van Barend Servet. Hij had ook iets vies, iets 'vieze manachtigs'. Met potten vaseline, rubber handschoenen en proppen pleepapier all-over-the-place. Men wil niet weten wat zo iemand 's avonds laat in zijn slaapkamer allemaal doet...

Vuurvliegen, ik ben blij met deze titel. Want er zijn eerst heel andere in beeld geweest, ook die met wat negatieve ondertonen. Terwijl ik in mijn kern een positivo ben, ondanks de wat serieuze gelaatsuitdrukking die mijn benige gezicht plooit. Ik zie de toekomst met veel genot. 'Ik heb er zin an'. Tevens ben ik ook 'at your service'. Waarmee kan ik u dan van dienst zijn? Zal ik u trakteren op mijn dagelijkse beslommeringen van mijn werk? Neen, geen goed idee. Dat is helemaal niet leuk om te lezen. Waar zal ik dan over vertellen? Over mijn modale jeugd, die bij nader inzien best een gelukkige onjeugd kan worden genoemd? Over mijn sportief verleden? Over mijn religieuze ideeën? Over mijn literaire aspiraties? Over het bruine leven in Nederlands Limburg, geschreven door niemand anders dan de frivole Brabander Johannes A-H? Of zal ik schrijven over mijn verborgen fantasieën, over de onpeilbare diepten van mijn heलगrote levensambities? Over mijn grote wens om de bekendste onbekende wereldburger ooit te worden? Over mijn onbegrensde liefde voor dieren en de natuur? Over mijn ideeën hoe de wereld er over vijfhonderd jaar uit zal zien? Over mijn beschrijving van de wereldgeschiedenis en de logica achter de feiten van waarom alles zo is gegaan zoals het is gegaan? Ja, dat laatste heeft wel iets, vindt u niet? Of moet ik schrijven over de gemiste kansen van die zo bejubelde & betreurde Pim? Over zijn ongebreidelde charisma en over de spelle-tjes die hij 's avonds met zijn hondjes deed nadat hij een glaasje dure Barolo te veel in zijn fluwelen keelgat had gegoten? Over zijn eenzaamheid? Of toch maar over de problemen die dikke mensen vandaag de dag ondervinden bij het kopen van geschikte kleding? Of, zal ik beschrijven hoe Karel de Hazelworm in onze tuin binnenkort te grazen zal worden genomen door good-old Kaiser Frodo, mijn ondertussen veertienjarige kater die tevens meervoudig als oorlogsve-teraan is onderscheiden gedurende zijn heldhaftige leven? Of zal ik u toevertrouwen welke boeken ik in mijn leven nog ga schrijven, waarbij het ongewis blijft of er ooit een mens iets van zal lezen? Of zal ik schrijven over mijn teleurstelling in relatie tot de ontheiliging van The Lord of the Rings en over mijn liefde voor Het Boek der Boeken? Zal ik vertellen over de fictieve ontmoetingen die reeds overleden of bijna dood zijnde Nederlandse schrijvers met elkaar hebben gehad, al dan niet onder invloed van alcohol, drugs en/of medicatie? Zal ik mijn eigen leven van jaar tot jaar trachten te recon-

strueren ter voorkoming van verlies van geheugen als ik op de bus ben gestapt die de laatste lange rit naar het bejaardendom zal inzetten? Zal ik de toiletgewoontes beschrijven van vierjarige kinderen en drieënnegentigjarige vrijgezelle lesbiennes? Of zal ik een kroniek schrijven over ons koningshuis als Prins Bernhard in de jaren zeventig na een staatsgreep koning en minister-president zou zijn geworden (King Lockheed)? Of zal ik het seksuele leven beschrijven van juveniele rood- en geelbuikvuurpadden in de diepe wateren van de nabij gelegen groeve? Of zal ik de genetisch bepaalde neuspeuter-technieken van mijzelf en mijn vader uiteenzetten in de vorm van een heldendicht? Of toch maar over de zin van het lesgeven in buikdansen voor beenloze methylschoolkinderen uit de Achterhoek?...

Half elf, ik heb in een klein uurtje een paar pagina's vol geluld. Het gaat gemakkelijker dan ik dacht. Gewoon gaan zitten en stug doorzetten. Ik heb er wel een biertje bij moeten nemen. Van al die sigaren heb ik een dorstige strot gekregen. Uit de televisie klinken mij negatief stemmende geluiden: het gaat wederom over het heerschap F. Ik hoor de stem van diskjockey Ruud de Wild; hij vertelt hoe hij zich voelde vlak voor en vooral vlak na de fatale pistoolschoten die Pim nekten. Ik word er strontziek van! Hoe kan een volk zich zo laten opjuinen! De media draaien door, verliezen hun harses. In Duitsland ging het ook zo. Alles draait om macht en uitstraling (en geld). Wie dat heeft kan de zwakkeren om zijn vinger winden, vooral als er een ongezonde portie kwade genius aan te pas komt...

Of zal ik schrijven over de zondagmiddagangstdromen van Wim Kok als hij na een derde sherry in slaap valt in de alweer verder uitgebouwde serre? Of over de imago-verbeterende effecten van kleding, schoeisel en kapsel bij de doorsnee zakenman? Of hoe de wereld er uit zou zien als John Wayne de hoofdrol zou hebben vertolkt in Battlestar Galactica in plaats van Lorne Greene? Of over het effect van niet voorgevallen gebeurtenissen in het algemeen en het effect die deze gebeurtenissen zouden hebben gehad als zij *wel* zouden hebben plaatsgevonden? Ja, of toch maar niet. Het is te ingewikkeld allemaal. Zal ik een samenvatting geven van mijn (tot heden slechts in mijn hoofd) ontwikkeld wiskundig model om de wereldgeschiedenis te beschrijven in een voor de mens begrijpelijk geheel? Zal ik de mogelijkheden uiteenzetten die het 'knedem' van menselijke blas-

tomeren met zich meebrengen om een van ziekten gevrijwaard menselijk ras te creëren? Of zullen we het hebben over de zin van het wel of niet doorvoeren van euthanasiewetgeving, zeker nu ook België na ons als tweede land ter wereld dergelijke wetgeving heeft aangenomen?...

Neen, laten we het gezellig houden, de onderwerpen mogen niet te zwaar zijn. Dit boek, dat voor op het nachtkastje is bedoeld, mag de nachtrust niet verstoren. Het zou derhalve beter een nachtboek kunnen worden genoemd, geen dagboek. En die versplintering, die toch wat blijft nagalmen in mijn hoofd, dat is als je er lang naar kijkt geen best idee. Dat woord roept negatieve beelden op. 'Nachtboek voor een goede slaap' klinkt een stuk positiever. 'Neem voortaan geen handvol pillen voor het slapen, maar lees enkele pagina's uit dit boek vol pretentieloze levenswijsheden en tips voor tobbers.' 'Ja maar, ik lees niet graag voor het slapen. Ik kijk liever televisie of kijk plaatjes in een glossy magazine.' 'Als ik u mag adviseren dan kunt u het toch ten minste voor heel even, vlak voordat u het licht uit knipt, in uw handen nemen en de kracht in uw lijf voelen stromen. Dan vallen alle zorgen als bij een frisse zomerbries van u af. May the force be with you! Het is al heilzaam genoeg als u het in uw handen neemt. U zou ook slechts naar de tekst kunnen kijken zonder te lezen. Er blijft altijd wel iets hangen.' 'U bent niet goed bij uw hoofd Johannes Benedict Arfman-Hoenderhock. Ik geloof dat ik maar ga. Ik kan u niet meer volgen. Goedenavond!' 'Trouwens, het is Barfman voor ingewijden – ook al heb ik een uitstekende, positieve reputatie als het op 'barfen' aankomt, want ik doe het zelden. Mevrouw, loopt u nu niet van me weg. Dat vind ik onsportief van u. Ik kan u hetzelfde goede gevoel doen bezorgen als Pim deed!' 'Echt waar?' 'Ja hoor mevrouw, echt waar. Pim is nog bij me in de leer geweest, hij was één van mijn ijverigste leerlingen. U houdt toch ook nog steeds van Pim zeker?' 'Oh ja, Pim Fortuyn is mijn held. Ik vond hem zo snoezig. Hij was echt een heel lieve, schattige homo. Ik denk dat hij erg goed met vrouwen overweg kon. En bovendien was hij niet zo'n homo met leren kleding. Dat vind ik altijd zo vies. Van die behaarde mannen met leren jassen en oorbellen. Bah!' 'Nu overdrijft u wel een beetje mevrouw. Ook dat zijn mensen hoor. Maar ik ben het geheel met u eens. Pim had een hoge aaibaarheidsfactor. Hij was een zachte ted-

dybeer. Je *moest* gewoon wel van die man houden. Iedereen deed dat. Dat hij politiek gezien een natte wind was is dan niet eens zo belangrijk. Kijk naar andere politici, die worden soms ontslagen omdat ze er een potje van hebben gemaakt, ook al zijn ze aantoonbaar deskundig en hooggeschoold.' 'Dat boek van u, is dat al af? Want als u nog les hebt gegeven aan Pim Fortuyn, dan moet ik er misschien toch maar aan geloven, denkt u niet?' 'Eh ja, er is wel een kleine omissie mevrouw. Het is nog niet klaar. Het moet nog uitgewerkt en gedrukt worden. Het zit al wel in mijn hoofd, maar het ei moet nog worden gelegd.' 'Nou zeg, dat is spijtig. U heeft me nieuwsgierig gemaakt.' 'Excuses mevrouw, soms ben ik gewoon te enthousiast. Probeer ik de huid te verkopen voordat de beer is geschoten. Het zijn ongeremde goede bedoelingen. Nogmaals mijn verontschuldigingen mevrouw.' 'U moet me wel beloven dat ik dan, als uw boek klaar is, een geautoriseerd exemplaar van u ontvang. Met een handgeschreven boodschap erin voor mij. Kan dat?' 'Mevrouw, en of dat kan! Natuurlijk, schrijft u uw adres maar op dit papiertje, dan kom ik persoonlijk bij u langs om u het eerste exemplaar te overhandigen.' 'Meent u dat. Zou u dat willen doen?' 'Voor u doe ik alles mevrouw. U bent mijn publiek! Voor lezers als u beul ik mezelf dagelijks af. Een hele goedenavond en tot ziens!'

Maandag tweede P-dag, kwart over één 's middags. Half bewolkt, fris maar droog. 'Pervect weertje'. Vanochtend om half negen strompelden wij al met het hele kroost over de plaatselijke rommelmarkt. Ik met loodzware ledematen, alsof ik veiligheidsschoenen droeg. Natuurlijk had ik dat biertje niet moeten nemen. Maar goed, de geur van gebraden worst en döner kebab vloog al vroeg over de drukke straatjes. Het typische 'Belse durpke' is één maal per jaar het ideale uitgaansdoelwit voor de fanatieke rommelmarktbezoeker. De Vrije Mert te H-A, alsook de Tongerse en Luikse Markt moeten het afleggen bij deze folkloristische happening van formaat. Wat heb ik stiekem weer moeten lachen bij het zien van de mensen die zulke markten aandoen. Zelfs Guy of Gisburne, de lokale glossy fotograaf met internationale allure, liep er tamelijk incognito rond met zijn olijke Bob Ross-kapsel en nonchalant gedragen bodywarmer, in de hoop nog wat koopjes te kunnen scoren. Guy had niet eens zijn camera bij

zich. Terwijl er wat mij betreft prachtige kiekjes gemaakt konden worden. Deze markten worden opvallend frequent bezocht door de fysiek minderbedeelden, zoals horrelvoeten, gebochelden, kwijlbakken, scheelkijkers, petomanen, travestieten, alcoholisten, bajesklanten, wheelers, orgeldraaiers, panfluiters, worstbakkers, koperpoetsers, kanariekwekers, enzovoort...

Voor mijn neus op tv is een registratie van Pinkpop te zien. Ik lijk verder dan ooit af te staan van deze popspektakels. De een kwartiertje geleden door de presentatrice slash vj Isabelle als 'maf, te luid en onbegrijpelijk' aangekondigde Super Furry Animals vind ik leuk en lekker lawaaiig. Ze zijn tof om naar te kluisteren; dat is kijken en luisteren, maar dan in één woord geperst, voor mocht u me niet 'vatten'. Verder een niemendalletje, dat wel, maar dat is mooie Jewel ook, die nu aan de beeldbuis kleeft: een erg mooie jonge vrouw maar verder heeft het weinig om het lijf. Ze laat zich omringen door goede muzikanten, maar ze vergeet één gouden regel: 'gorgeous gurls' zullen nimmer de top van de muziekbizz bereiken. Oorzaak: gebrek aan 'bad youth'. Ze is te lief, te normaal, niet gederangeerd genoeg om een echte ster te kunnen zijn. Ze heeft te weinig ballen. Te weinig talent, te veel managerial invloeden van de platenboer. Te veel trucjes en gimmicks, te weinig inzet en 'originaliteiten'. Aardig om naar te kijken maar 'n bitterzoet tekort aan kluistergenot. Misschien dat ik nu menig met haar foto's onanerende man tegen de betonzware zak schop. Dat is dan jammer. Jewel is muzikale gruwel, die nog af en toe jüdel't ook...

Inmiddels is Muis naar binnen gekomen. Ze is sinds gisteren begonnen aan 'De ontdekking van de hemel', een hele kluiif waaraan ze nu verknocht lijkt. Ik was al eerder uit de tuin vertrokken omdat ik het te fris vond worden. De kinderen waren al een poosje in de huiskamer aan het spelen met hun nieuwe barbiepoppen, heden ochtend voor enkele euro's op de markt gekocht. God mag weten hoeveel er oorspronkelijk voor is betaald. Muis en ik kunnen dat niet. Iets als een Barbie moet van een rommelmarkt komen: Barbie moet bovendien al een hard leven achter de rug hebben, anders is het geen echte Barbie. Barbie moet geslagen en geschopt zijn, moet onder het kinderbed in het stof tussen de spinnenwebben hebben gelegen, er moeten haren ontbreken en het liefst ook ledematen. Barbie moet

een pestleven hebben gehad voordat wij er hier in ons gezin aan beginnen. Barbie moet enkele maanden in een inrichting hebben gezeten, moet aan de drugs zijn geweest en bij voorkeur seksueel mishandeld zijn...

Pinkpop laat thans een beknopte registratie van Millionaire zien, een Vlaamse band. We nemen een kijkje met de camera bij de bandleden thuis. Zo op het eerste gezicht belooft het een mooi optreden te worden. Misschien dat ik dan mijn eerder uitgesproken woorden dat ik er verder vanaf sta dan ooit moet intrekken. Aha, het begint. Even kluisteren...

Het is zo gek nog niet, ze hebben iets weg van een mix van Deus, Zita Swoon en Evil Superstars. Ja, dit kan er best mee door. Ik vrees alleen geen enthousiast onthaal van het publiek. Inderdaad, het applaus is magertjes. Neen, dit is geen band voor het hoofdpodium, ze zouden beter tot hun recht komen in de tent. Maar ja, het is wel een band voor Pinkpop, lekker gek en publieksgeil. Zo hoort dat als je muzikant bent; je doet het primair voor jezelf maar ook om gehoord te worden, in die volgorde. Eerst jezelf, dan pas de rest...

Na even met mijn aandacht te zijn weggezakt tijdens een best aardig interview met de zanger van Kane, u weet wel, de goedlachse epigoon van Eddie Vedder, stort ik me nu in de barokke poldermuziek van Daryll-Ann. Niet slecht hoor, beetje invloed van The Doors, Neil Young en Hallo Venray. Snufje Nick Cave. Een stevige maar gevoelige rampartij daar in de tent. Het zijn wel oude, vieze mannen. Niet echt vol energie, zoals bijvoorbeeld Sonic Youth. Die zijn oud en barsten nog steeds dagelijks uit hun huid, als een ontpoppende vlinder. De mannen van Daryll-Ann, in het dagelijks leven waarschijnlijk sociaal werker of belastingadviseur, zijn qua leven duidelijk over hun top. Toch tof dat ze vooral zelf een fantastische dag op Pinkpop mogen beleven. Deze bands zullen nimmer de erkenning krijgen die ze verdienen: door de te ingetogen geuite maatschappelijke verbeterdrift spreken ze maar weinig jongeren aan. Zulke mannen hebben nooit rond gecrost op van die kutscootertjes, hebben nog nooit een Bacardi-breezer gedronken. Ach, wat lul ik weer. Ik ben geen zak beter...

O jee, nu volgt E-life, rap van eigen bodem. Wat een fuckshit. Wit T-shirtje aan, petje op, witte gymschoenen, losse mike in de hand, gouden ketting om de speknek, valse agressie in de strot. Ik neem aan dat ik niet verder hoef te gaan. Wauw, nu volgt er een tempoversneling in het nummer. Het blijven fuckigniggashitvocals, maar muzikaal kan het best door de beugel. Vleugje fusion, beetje Chaka Khan (het achtergrondkoortje), beetje Roberta Flack. Alleen die rottige rap is zum kotzen. Je zou ook kunnen stellen dat ik niet van die 'stoere' ruwe bolster, blanke pitshit houd, en ook niet van die flarden van covers uit de jaren zestig, zeventig en tachtig die rappers nodig hebben om goed in het gehoor te liggen. Na Public Enemy is rap voor mij fucking dead. Yo man! Dead!!...

Ik ben erg benieuwd hoe Muse het zal doen. Dat is voor mij *de* band van het millennium, tot zover dan. Eerlijk gezegd is popmuziek voor mij een beetje stil blijven staan. Regelmatig kijk ik naar zowel MTV, The Box en TMF; lang houd ik dat niet vol, want ik word serieus krankjorum van de negermuziek die vandaag de dag de boventoon voert. Om nog maar te zwijgen van blank rap-rapalje als Eminem. Ik ben de laatste die een racist kan worden genoemd, maar op het gebied van muziek heb ik vrijwel niets met de donkerhuidige medemens. Uitzonderingen: Johnny Guitar Watson, George Duke, Ike Willis, Napoleon Murphy Brock. Juist ja, nigga's uit de school van Zappa. Ja beste mensen, u weet dat ik nu de draak steek met de muzikale, gekleurde medemens, maar ik bedoel het goed. Negers hebben 'rap, blues en soul', en soms 'n snufje 'hiphop'. Hellup! Ik, een onbetwiste bleekscheet, blijkbaar niet. Vooral geen 'soul'. Ik ben zielloos in de letterlijke betekenis van het woord. Mijn ziel is bij mijn geboorte weggevlogen, ver van mij vandaan. Zoeken heb ik geen zin an. Weg is weg en dat is prima. Ik heb nog wel gevoel maar dan alleen voor mezelf en mijn directe omgeving. Alles wat daarbuiten ligt 'kan mij geen biet schelen'. Dat zei Jac Houwen altijd, mijn oude natuurkundeleraar, als iets hem niet interesseerde. Dat was een man naar mijn hart. Hij zei wat hem op de lever lag, naast zijn dagdagelijkse portie alcohol natuurlijk. Want hij hoorde tot een harde kern van docenten die direct na de laatste les naar de kroeg fietste om de dagelijkse sleur van domme leerlingen iets te moeten bijbrengen weg te klok-

ken met voldoende drank. Ik kan me dat best voorstellen, ik weet zeker dat hij daar in die kroeg niet de enige docent was...

En dan nu: Def P & Beatbusters. Lollige ska met een boomlange Neder-rapper in de hoofdrol: Def P alias Pascal G. Van hem trek ik het, maar dat heeft te maken met zijn gevoel voor taal en humor en met het feit dat hij als mens net niet irritant genoeg is. Def P is een anti-held, maar wel een heel leuke. 'Biobak' vind ik zijn beste nummer. Zou hij eigenlijk staand in een halfvolle ruftende biobak moeten zingen. Nu hoor ik hem 'eerlijk liegen' scanderen, zoals hij zegt zijn favoriete nummer van de laatste cd. Leuke tekst, maar ska-muziek kan mij na tien minuten niet meer bekoren. Sorry!...

Dan: Morgan Heritage. Ik dacht eerst dat het een nieuwe metalband was, maar wat blijkt het te zijn? Wat is dat in hemelsnaam? Alweer ska? Neen, nu heet het reggae. Bah, dreadlocks, wollen mutsen, stof en vadsigheid. Is mij te passief en te statisch. Alles ademt benevelde luiheid en gemakzucht uit. Niets voor mij, ook niets voor Pinkpop. Zo'n band moet meestal het dozijn vol maken om alle popstromingen te vertegenwoordigen, denkt Jan Smeets. Ik vind het best als de kwaliteit maar voldoende is. Dit is letterlijk en figuurlijk shit, en trouwens ook veel te druk op het podium. Hele families worden er meegesleept, à la Bobby M. De zanger is overigens een spiegel voor Edgar Davids: als hij vijftig is ziet-ie er precies zo uit. Maar het kan nog erger: als Edgar maar niet gaat zingen! God behoede ons. Na de muzikale strapatsen van Ruud Gullit is de wereld nog steeds aan het genezen van de diepe vleeswond die haar is toegebracht...

En dan nu Kane, het is inmiddels half vier. Over Kane kan ik u weinig melden. Het is vlees noch vis. Lijkt veel op Pearl Jam, Soundgarden en meer van die bands. Maar dan wel tien jaar te laat. Kane heeft iets onnatuurlijks. Ik weet niet wat er niet klopt, maar iets klopt er niet. Misschien is het dat na elk nummer, overigens in onberispelijk Engels gezongen, wordt afgesloten met 'dank u wel'! Die mengeling van taal is tenenkrommend. Kane zou je, met wat fantasie, kunnen vergelijken met de Engelstalige, rockende versie van Marco Borsato. 'Winand', of zoiets, de zanger, komt te lief over. Hij zingt over heftige zaken maar is eigenlijk een pluisje, een watje, een bloemzaadje. Bij windkracht twee en meer is hij hopeloos verloren. En toch vind ik

Kane dapper. Dat ze het voor elkaar hebben gekregen. Iedereen kent ze, en zelfs buiten onze landsgrenzen timmeren ze aan de weg. Kane doet me ook een beetje denken aan Golden Earring. Het jonge zieke broertje van Golden Earring met de waterpokken. Beterschap!...

Thans volg ik een interview met enkele leden van Black Rebel Motorcycle Club. Zou de 'nieuwe' rock'n roll uit de VS moeten zijn. Ben benieuwd. Zulke interviews wekken de blijmoedige hoop in me op dat er eindelijk weer iets geweldigs is geboren. Een nieuwe band, een nieuw gezicht, een nieuwe stroming. Aha, hier is het optreden dan. Wow, het begin is goed. Lijkt een beetje op de oude Black Sabbath. Stevig en vlezig, goede melodielijnen, maar iets te dunne zangpartij. Ozzy met keelpijn. Neen, na een paar minuten moet ik meer denken aan een softere versie van Afghan Whigs. Toch wel okay, als de zanger/bassist een rauwere, jammerender strot zou hebben gehad. Het tweede nummer: 'Whatever happened to my rock'n roll?' Alsof je het over de duvel hebt zingt nu de gewone gitarist, die heeft inderdaad een raspende strot. Gelukkig, het klopt weer. Ja, dit zijn prima jongens, het Amerikaanse ruige broertje van Supergrass. Ga zo verder Jungs!...

Nu is er een pauze, om zeven uur gaat het op tv verder. Je kunt het blijven volgen op internet. Dat gaat me net te ver. Wat zal ik doen? Verder zeveren? Of ook maar stoppen? Nou, mijn sigaar is nog niet op, mijn glas nog niet leeg. Laat ik even nadruppelen, zoals het een echte man betaamt. Zouden vrouwen trouwens ook nadruppelen? Of vegen die hun nadruppel af voordat broek, rok of jurk wordt opgehesen? Goh, wat een taal op deze feestelijke maandagmiddag. Eigenlijk zou ik nog wat moeten werken, want ik heb nog heel wat voor te bereiden voor komende donderdag. Dan wordt de aandeelhoudersvergadering die afgelopen vrijdag is geschorst vervolgd. Maar werken kan vanavond ook nog. Laat ik zo optimaal mogelijk trachten te genieten van deze vrije dag. Dat mag wel een keer na al die maanden ploeteren. Het zijn de symbolische schouderklopjes van mijzelf, aan mijzelf, die me op de been houden. Soms is dat nodig, om ergo door het steeds weer terugkerende diepe dal met modder en drijfzand te trekken. Gek woord eigenlijk drijfzand: zinkzand zou meer kloppen, want zinken en niet drijven doet men in drijfzand als men er niet op tijd uit komt. Ook boeken zijn eigenlijk een variatie van 'drijfzand':

men zinkt erin weg als het een goed boek is; als het puin is dan houdt men de kant vast en hijst men zichzelf op. Zo is ook Muis momenteel aan het wegzinken in 'De ontdekking'. Ook al is Mulles een draak van een man, goed schrijven ken-ie, dat moet ik toegeven. Ik heb 'OvdH' vorig jaar in drie dagen op verlof in Frankrijk uitgelezen. Prachtig boek. Ik vraag mij al jaren af welke drugs of anabolica onze Har gebruikt om tot deze prachtige schrijfsels te komen. Ik kan mij nauwelijks voorstellen dat het 'slechts' een kwestie van harde labeur is. Zou hij dan toch een geniale gek zijn? Of is hij de beste jatter van allemaal? Misschien leest en kopieert hij delen van boeken die 'geen hond' kent, laat staan heeft gelezen. We weten dat hij al ooit van plagiaat is beschuldigd. Zou die man dan al jaren alles wat los en vast zit bijeen jatten? Ik kan het me nauwelijks voorstellen. Maar ik vind het des te pijnlijker om te moeten constateren dat hij dan wel misschien geniaal is. Herrie Mulles geniaal. Wat een vernedering voor al die andere schrijvers...

Negen uur. Ik kijk naar amuzikale showman aka gedreadlockte Neanderthaler Lenny Kravitz. Moet ik nog meer vertellen? Geen enkele vorm van geboeid kluisteren aangetroffen bij mezelf. Maar dat wist ik vooraf. Dit wel in tegenstelling tot het dolenthousiaste publiek. Ik vermoed dat ik toch oud aan het worden ben. Of te kritisch. Lenny Nitwitz hoort thuis in het circus. Hij ziet zichzelf nog steeds als de nieuwe Jimi Hendrix. Wat een misvatting. Jimi was een briljant muzikant, perverseling en mediageilneef. Lenny slechts de laatste twee. Maar hij is te laf en ijdel om de fatale overdosis te nemen die Jimi wel tot zich nam...

Dolf Jansen, die naast vj Isabelle de zaken aan elkaar ouwehoert, begint me op de zenuwen te werken. Een uurtje geleden zei hij nog dat Gomez, een band die kort erna zou optreden, zijn favoriete band was. Wat een afknapper zeg! Een stelletje malloten dat alleen maar tot zijn recht komt als ze 'layer after layer' in de studio mogen overdubben. Maar ik heb een half uur geleden werkelijk genoten van Muse. Wat een power was dat. Het Britse driemanschap zorgde eindelijk voor spektakel op de bühne...

Nu is Lamb aan de beurt, voor de zoveelste keer op Pinkpop te zien. Ze zijn van de tent naar het hoofdpodium gepromoveerd. In de tent

kwam het beter tot z'n recht met de ingetogen minihuilpartijtjes van de lammetjeszoete zangeres. Haar zingen begint meer en meer op mekkeren à la Marianne Faithful te lijken. Ik vermoed dat ze de laatste tijd te veel sigaretjes heeft gepaft. 'I can fly' zingt ze. Well now, just do it baby, fly off the stage my little lamb, just like when I dream of sheep. Zoals Kaatje Bos ooit zo mooi zong. Lamb is haar onschuld kwijt, het heeft een overdosis dance en techno gehad. Kebap dus!...

Ook nog Macy Gray en Beef gezien. Vrij mager kluisterplezier. Macy Gray werd door Dolf Jansen aangekondigd als 'onlangs officieel manisch depressief verklaard'. Onzin. Ze stond te hupsen als een happy horse. Vrolijke paarden zijn niet manisch depressief, behalve na een lijntje coke of een fles drank. Maar dat zou ik ook zijn. En wie niet trouwens? Beef was opnieuw reggae, nu uit Eindhoven. Je houdt het niet voor mogelijk. Even goed was het kut met vette peren, ondanks mijn oer-Brabantse gevoelens die voor heel even opspeelden. Slecht is slecht heet het, ook al komen ze uit mijn geboortedorp...

Nu is het wachten op Rammstein. De rest mag me gestolen worden. Dropkick Murphys, Faithless, Sergeant Garcia, System of a down, Zero 7. Geen uitdagende namen als je het mij vraagt. Rammstein vind ik een angstaanjagende band, bij het luisteren bekruipt me nare gedachten over verlies en dood. Op een intiem-bedreigende wijze, erg onplezierig dus. Ik weet nog niet zeker of ik Rammstein wel aan kan. Och, ik vergeet nog Starsailor, een nieuwe Britse groep. Was wel aardig, beetje van alles wat. Beetje Beck, Verve, Kula Shaker, Radiohead, Buckley, zelfs een beetje de oude Sailor. Een sigarettenketterende pianist, een zanger met kuiltjes in de wangen (als Greg Dulli), een bassist met een ijsmuts, heel normaal allemaal. Koud bezien niet slecht maar geen enkele impuls schoot door mijn kop om er morgen direct een cd van te gaan halen. Dat had ik wel met Muse. Maar die heb ik al...

Intermezzo

Beste lezer. Tot zover dit. Ik moet eerlijk zeggen dat ik uw hulp nodig heb. Ik weet mij nog niet goed raad met de te hanteren vorm bij het verder uitrollen van dit dag- en/of nachtboek. Of is het soms een

dagboeketreeks-achtig relaas? Zal ik in de ik-vorm verder gaan, of is de hij-vorm beter? Of door elkaar heen? Ja, wellicht is dat laatste niet eens zo slecht. Het heden in de ik-vorm, het verleden in de hij-vorm? Jawel, dat kan best, nietwaar?

‘Zou je dat nu wel doen?’

Waarom niet? Een beetje afwisseling mag gerust. Alles is al zo standaard tegenwoordig.

‘Je moet op safe spelen. Als je je boek gepubliceerd wilt zien moet je geen gekke dingen in je hoofd halen.’

Hoezo, gekke dingen? Bij het verleden kan ik in beginsel makkelijker over een andere persoon schrijven dan in het heden. Alsof ik het niet zelf ben maar over iemand anders schrijf, een persoon die wel iets met me te maken heeft.

‘Dat komt me niet logisch over omdat we spreken van een dagboek.’

Natuurlijk, je hebt gelijk. Maar men zou het toch zo kunnen interpreteren dat ik die persoon, die ikzelf ben, niet helemaal meer ben. Ik ben nu ouder en ongetwijfeld veranderd, als mens. En ik moet eerlijk zeggen dat ik soms niet eens meer weet hoe ik in het verleden dacht. Het is werkelijk een vorm van terugblikken op mijn eigen leven waarvan ik alleen nog maar de grove feiten ken, niet meer de details, gevoelens en gedachten die ik moet hebben gehad. Heb jij dat niet?

‘Nee, eerlijk gezegd niet. In ieder geval belangrijke dingen kan ik me loepzuiver herinneren.’

Ook wat je toen dacht en vond?

‘Ik wil niet opscheppen, maar dat gaat me niet moeilijk af hoor.’

Dat vind ik heel knap van je. Dus je bent eigenlijk een soort van A.F.Th. van der Heijden? (Die Th. hè, daar word ik altijd gek van!) Die AFTh kan zich zelfs de gesprekken van toen hij een jaar of drie was nog herinneren. Zelfs de dialectwoorden van zijn vader weet hij nog feilloos op te lepelen uit zijn meesterbrein.

‘Ik ken die man niet.’

Hij is één van de grotere schrijvers van de jaren '80 en '90 van de vorige eeuw.

'Ik ken hem niet.'

Jammer, want dan heb je, volgens kenners, een heleboel gemist.

'Zal best. Maar we hadden het over je probleem. Je hebt me niet overtuigd. Volgens mij wordt dat niets met dat dagboek van je.'

Ondertussen vorder ik gestaag. Maar weet je wat me heerlijk lijkt?

'Nee, zeg het maar!'

Dat ik elke week een gratis Boekenweekgeschenk zou mogen schrijven. Elke week een nieuw boekje, tweeënvijftig per jaar dus. Dat zou nog eens een stimulus voor de boekverkoop opleveren. En dan tevens de ondergrens verlagen. Niet meer bij aankopen vanaf vijftwintig gulden (of twaalf euro, zoals je wilt) een boekje cadeau geven, maar vanaf 5 euro al. De strijd tegen internet moeten we blijven voeren. De sfeer van een boek van vlees en bloed is vele malen indrukwekkender dan een flikkerend beeldscherm.

'Dat vind ik eerlijk gezegd helemaal niet zo spannend, dat boekenweekidee. En bovendien is het in praktische zin niet haalbaar. Hoe kun je nu tweeënvijftig boeken per jaar schrijven? Volgens mij ben je gewoon een mislukt schrijver. Een uilskuiken dat al jaren het ene na het andere manuscript naar alle uitgevers stuurt. Zit ik goed? Ik weet haast zeker dat ik gelijk heb!'

Neen! Het zijn maar dunne boekjes hoor. Heb je wel eens zo'n geschenk in handen gehad? Die zijn nauwelijks dikker dan een bierviltje. Ze hebben bovendien een groot lettertype en weinig regels per pagina. Dat is de grote truc. Vorig jaar heeft meneer Mulles nog zo'n dunnetje geschreven geloof ik. Of is dat alweer het jaar daarvoor? In een goed uur lees je zoiets twee maal uit.

'Ja, dat zal best, maar dat schrijf je niet in een uur hoor!'

Dat weet ik. Maar geloof me, het is een kwestie van stevig doorwerken. Niets anders. Heb je wel eens de productie van meneer Mulles

gezien? Je moet gewoon zorgen dat je weinig vrienden hebt, dan krijg je vanzelf genoeg tijd om te schrijven.

‘Je verhaal begint me nu toch wat ongeloofwaardig te worden.’

Voel je je er ongemakkelijk bij?

‘Dat is overdreven. Ik vind wel dat je ratio er niet beter op wordt. Het klinkt mij niet als logisch in de oren. Je lijkt me eerder het slachtoffer van een slechte jeugd of zoiets. Je vraagt het mij. Dan kan ik niets anders doen dan eerlijk mijn mening geven.’

Maar je voelt je niet ongemakkelijk worden? Je voelt geen fysieke walging of afkeer?

‘Inderdaad, dat zei ik al. Ik hoef toch niet in herhaling te vallen zeker?’

Dat klopt. Maar zoiets kan men beter helemaal zeker weten.

Zondag 26 mei 2002, elf uur in de ochtend. Met de start van StuBru's 'De Afrekening' als ruggensteuntje begin ik vol goede moed met een klein zondagmorgenchapiter. Wat is er deze week zoal gebeurd? Crisis op het werk; bijna een paar keer tegen de vlakte gegaan door fysieke uitputting; enkele belangrijke besluiten voor mezelf genomen, dit keer nu eens niet eerst aan anderen gedacht; het lijkt erop dat ik met de dag egocentrischer word, eindelijk! Had ik jaren eerder al moeten doen; verder weinig geslapen en nauwelijks gedroomd; de kentekenplaten van mijn vorige week door de RDW-keuring gesleepte Belgische Beamer laten maken; en verder niet veel gedaan buiten werken en slapen. Een doorsnee weekje uit mijn doorsnee bestaan. Wat val ik u er eigenlijk mee lastig? Ziet u wel dat ik egocentrisch aan het worden ben! Maar ik voel me er niettegenstaande dat tiptop bij. Van goede bedoelingen, menslievendheid en pro deo gelul wordt, op de lange termijn, niemand wijzer. Het is leuk om dat erbij te doen, als er tijd over is. In onze welvaartsmaatschappij kun je vreemde verschijnselen waarnemen: personen of instanties die zich bezighouden met zogenaamde goede doelen zijn een afvalproduct van die welvaart. Pas als we zelf 'binnen' zijn, zijn we bereid om

iets van onze welvaart te willen delen met anderen. Vooral de misdeelden mogen dan rekenen op onze zogenaamde onvoorwaardelijke steun en compassie. In landen waar armoede heerst, is geen steun en compassie. Daar denkt de bevolking vooral aan zichzelf. Wat dacht u van voormalig Slugoyavië? Of Argentinië, Colombia? Daar zijn mensen echt niet massaal bezig met charitatieve zaken en 'goed willen doen'. Dat is daar misschien wel taboe, bij wet verboden. Men is bezig te overleven, poogt dagelijks aan voedsel te komen en verder geen flauwekul, geen fratsen. Geen mededogen en begrip, neen keihard zakken plakken! Geen sentimentele zwijnerij na vier sherry's door het checkboek te pakken en, tussen het naar binnen schrokken van luxe belegde toastjes door, een bedrag invullen dat voor de gemiddelde Ghanees een jaarinkomen betreft. Nope. In Mali wordt volop gestiefeld om de volgende ochtend te halen, in Gambia wordt nog op een hete plaat gedanst voor een schare dronken Duitse toeristen, in Mozambique worden hagedissen geroosterd om niet aan het eind van de dag tussen de aardappelschillen en schnitzelresten van de toeristenhotels dood in een container te worden geflikkerd. Tja, het leven is soms hard als een kokosnoot...

Gelukkig is het nog geen Half Vijf, *het* dodenmoment bij uitstek. Dat ligt nog ver voor me. Wat staat er nog op het programma? Zowel Vera als Eefje hebben vandaag een open dag op school. Vera op haar Montessorischool, Eefje op de Peuterberg. Die laatste wordt door mij en Muis steevast de Neuspeuterberg genoemd. Ik hoop maar dat er de nodige versnaperingen te snaaien zijn, dat maakt de middag draaglijk. Met de nodige booze in m'n lijf is de kans groter dat ik Half Vijf overleef. Neen hoor, beste lezer, ik overdrijf niet! Het is nu eenmaal zo. Als er al een tijdstip in de week bestaat dat echt invloed kan hebben op het voortijdige levenseinde van mensen, dan is het wel Half Vijf in de middag, iedere zondag opnieuw. Elke week keert dit vreselijke moment terug. Alsof er over de aarde een grote wals rolt, keurig in de pas lopend met de tijdzones, die alles plat duwt. Eigenlijk zou ik om vier uur in een vliegtuig willen stappen om te vluchten, om pas weer te landen als het tijdstip op de grond voorbij is. In de lucht bestaan klokken en dus ook dagen eigenlijk niet. Als men maar lang genoeg rond blijft vliegen dan bestaan er geen zondagen meer! Wat een heerlijk leven lijkt me dat. De hele 'dag' vliegen en de

mooie stewardessen laten rennen om me te soigneren: champagne met zachte vis. Hmm, zalig!...

Muis zegt me dat ik moet opschieten. We gaan zo direct met de fiets naar de scholen. Gelukkig schijnt de zon en is de temperatuur alleszins acceptabel. En dat nog wel op zondag. Wow! Ik laat weer van mij horen als de tijd daar is...

Maandagavond, 8 minuten over twaalf. Eigenlijk is het dus dinsdagochtend. Ik lig in bed. Muis ronkt zachtjes naast me, de bofkont. Ik lig hier nog met een overdosis energie. Mijn vingertoppen jeuken, mijn hart ruist, mijn hoofd kolkt, mijn voeten tintelen. Kon ik maar rust vinden. Altijd gejaagd zijn, opgejaagd haast, maar waardoor? Ik word er wel eens moe van. Psychisch dan, fysiek ben ik nauwelijks kapot te krijgen. Geheugen, mijn ooit zo feilloos werkende geheugen. Wat komt er boven als ik denk aan vroeger? Ik zoom in op toen ik een jaar of zes was. Circa het jaar '70 van de vorige eeuw. Wat deed ik toen ik zo oud was? Naar school gaan ongetwijfeld. Misschien wel vluchten voor de kinderlokker die een keer rondom mijn oude kleuterschool was gesignaleerd, waar ik langs moest op weg naar huis. Alleen al het noemen van dat woord boezemde mij angst in. Ik kan me nog vaag herinneren dat ik met niemand onbekends mee mocht gaan na school. Alleen met vriendjes, hun ouders of met mijn moeder. Ook herinner ik me ineens de keer, ik moet ook ongeveer zes jaar oud zijn geweest, dat het in de winter geijzeld had en dat ik naar school kon glijden over straat. Auto's konden niet rijden. Kinderen konden zich het snelst voortbewegen door te glijden. En ik was een meesterlijder. Ben ik nog steeds trouwens. Ik ben een glijder, een gladde glijder. Voel me perfect als een paling in de bekende emmer...

Zondag 16 juni 2002, vlak voor de wisseling van de dag. Vaderdag. Vanochtend ben ik door twee lieve dochters wakker gemaakt; eigenlijk was ik veel vroeger wakker, tegen zessen al, maar piekerend en woelend ben ik toch weer in slaap gesukkeld. Heel dapper kwamen ze aanzetten met hun tekeningen. Vera een belachelijk grote op A2-formaat van iets dat ik tot nu niet beter heb kunnen identificeren

dan een hart. Eefje een kleinere tekening van een kat met snorharen erop geplakt van bruin papier. Van Muis kreeg ik twee houten postbakjes om mijn papierrommel voortaan beter te kunnen ordenen. Is het niet wonderlijk? Muis, die op haar werkbureau in de eetkamer zelf de troep meer dan twintig centimeter hoog heeft opgestapeld, geeft mij twee houten postbakjes om orde te creëren! Pure waanzin is het. Maar wel attent en lief van haar...

Liggend in bed overpeins ik het moment. Eerst zijn we op een jaarmarkt geweest waar ik de officiële opening heb verricht, daarna hebben we ongegeneerd pankoeken gegeten bij de Pankoekenbakker, welke maaltijd grotendeels is gesponsord door van Hendrik Houthandel gekregen cadeaubonnen. Ook denk ik na over afgelopen week. Er is een heleboel gebeurd, maar ook weer niet. Het is een eeuwig probleem dat ik me dingen voorneem en die uiteindelijk niet ten uitvoer breng. Te veel hooi op mijn riek. Zeg maar gauw dat ik een meester ben in water naar de zee dragen. Met mijn blote handen. Blootsvoets lopend over een pad van glasscherven. Dat is mijn missie. U begrijpt dat dit wat naar het zinloze neigt. En toch sta ik elke dag op met ontembare energie in mijn driftig kloppende tors...

‘Een ongezonde opportunist dus!’

Ik spreek je niet tegen.

‘Je moet je gedrag aanpassen, anders wordt dat nooit iets met je.’

Wist ik maar hoe dat moest. Gevangene van mijn lijf en geest. Ik zou het graag anders willen. Ik zou de geestelijke bagage willen hebben die mij een paar etages hoger brengt in dit leven. Al die beperkingen maken me vermoeid en week. Was ik maar briljant, dan hoefde ik niet zo te zwoegen en te ploeteren. Dan kon ik mij ook wat makkelijker ontwikkelen in mijn vurigste wensen.

‘Je maakt me nieuwsgierig. Wat zijn die wensen dan?’

Je bent gewoon een ordinaire sensatiezoeker. Het is allemaal niet zo eenvoudig hoor. Het zit heel diep opgeborgen, laat zich niet met een vingerknip naar buiten voeren. Je denkt dat het bijzonder is, maar ik weet zeker dat als ik het probeer uit te leggen, je me zult uitlachen

en minachten. Ik ken je beter dan je denkt, want ook jij bent mijn eigen creatie.

‘Ach, doe niet zo flauw. Je weet toch dat lezers graag dingen lezen die ontboezemingen zijn. Vurige wensen zijn veelal ontboezemingen. Je bent toch geen homoseksueel of zo?’

Welneen, helemaal niet. En ook geen pedofiel, ook al heb ik een meer dan gemiddelde belangstelling voor meisjes van tussen de veertien en de twintig jaar. Maar dat heet nog geen pedofiel!

‘Misschien wil je graag iemand anders zijn? Is het dat soms?’

Ook al niet. Ik wil juist mezelf zijn. Maar door al mijn restricties, psychisch en fysiek, kan ik niet daar geraken waar ik wil zijn.

‘Kom kom! Niet zo fatalistisch. Je bent toch geen mislukkeling zeker! Of ben je diep in je hart ergens ontevreden over? Loopt in je leven niet alles even gesmeerd als je zou wensen? Is het dat soms?’

Je komt in de buurt. Daar heeft het wel mee te maken. Dat kan ik je eerlijkheidshalve bekennen. Maar vergeet niet dat ik ook jou heb gecreëerd. Als je brutaal of lastig wordt elimineer ik je, gum ik je uit, verdrijf ik je naar de schaduwen van mijn geest en bedenk ik een aardiger en minder lastig persoon. Misschien wel een razend mooie meid van zeventien die mij begeert. Daar heb je niet van terug hè?

‘Je moet wel sportief blijven, mijn arm is langer dan je denkt. Ik mag dan wel een creatie jouwerzijds zijn, ik weet dat ik aan je geweten ga knagen als je mij uit je dagelijks leven verwijdert.’

Ja hoor! Ik vind dat je te ver gaat. Het is wel weer mooi geweest. Ik denk dat je beter van je nachtrust kunt gaan genieten. Welterusten!

Nacht, vrijdag 21 juni 2002, de langste dag van het jaar. Overal zaten in de late avond vuurvliegjes, kleine lichtbakentjes in de donkerte van het mergelland. Ze dansten en fonkelden als nerveuze boodschappers van licht in de duisternis. Hoe veel zullen er de nacht overleven? Hoeveel zullen ten prooi vallen aan spinnen en andere